

II

(Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa)

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 14 grudnia 2004 r.

Zachęty podatkowe dla spółek biorących udział w zagranicznych imprezach targowo-wystawienniczych

(notyfikowana jako dokument nr C(2004) 4746)

(Jedynie tekst w języku włoskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2005/919/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia swoich uwag zgodnie z wyżej wymienionymi artykułami ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. POSTĘPOWANIE

- (1) Włochy ogłosiły dekret z mocą ustawy nr 269 z dnia 30 września 2003 r. ustanawiający „Pilne postanowienia na rzecz poprawy i rozwoju finansów publicznych” („DL 269/2003”) i opublikowany w Dzienniku Urzędowym Republiki Włoskiej nr 229 z dnia 2 października 2003 r. Artykuł 1 ust. 1 lit. b) dekretu DL 269/2003 wprowadza specjalne zachęty podatkowe dla przedsiębiorstw prezentujących swoje wyroby na targach zagranicznych; dokument ten został następnie przekształcony, bez zmian, w ustawę nr 326 z dnia 24 listopada 2003 r. („L 326/2003”), opublikowaną w Dzienniku Urzędowym Republiki Włoskiej nr 274 z dnia 25 listopada 2003 r.

- (2) Pismem z dnia 22 października 2003 r. (D/56756) Komisja wezwała władze Włoch do udzielenia informacji na temat omawianych zachęt podatkowych i ich wdrożenia w celu ustalenia, czy mają one charakter pomocy państwa w rozumieniu art. 87 Traktatu WE. W tym samym piśmie Komisja przypomniała Włochom o obowiązku powiadamiania Komisji o wszelkich środkach stanowiących pomoc w rozumieniu art. 88 ust. 3 Traktatu, przed ich wprowadzeniem.

- (3) W pismach z dnia 11 listopada 2003 r. (A/37737) i z dnia 26 listopada 2003 r. (A/38138) władze Włoch dostarczyły żądanych informacji. Dnia 19 grudnia 2003 r. (D/58192) Komisja ponownie przypomniała Włochom o obowiązkach spoczywających na nich zgodnie z art. 88 ust. 3 Traktatu WE i wezwała władze włoskie do poinformowania ewentualnych beneficjentów omawianych zachęt podatkowych o konsekwencjach przewidzianych Traktatem i art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r., ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE ⁽²⁾ w sytuacji, gdy omawiane zachęty podatkowe stanowią pomoc przyznaną bez uprzedniego zatwierdzenia przez Komisję.

- (4) Pismem z dnia 18 marca 2004 r. (SG 2004 D/201066) Komisja poinformowała Włochy o decyzji wszczęcia postępowania przewidzianego art. 88, ust. 2 Traktatu WE w sprawie zachęt podatkowych, przyznanych przez Włochy spółkom uczestniczącym w zagranicznych imprezach wystawienniczych. W piśmie z dnia 1 czerwca 2004 r. (A/35042) władze Włoch przedstawiły swoje uwagi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 3.9.2004, str. 2.

⁽²⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 1. Rozporządzenie zmienione Aktem Przystąpienia z 2003 r.

- (5) Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania dochodzeniowego została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*. Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawienia swoich uwag⁽³⁾. Komisja nie otrzymała żadnych uwag.

II. OPIS ŚRODKA

- (6) Artykuł 1 ust. 1 lit. b) dekretu DL 269/2003 stanowi, że przedsiębiorstwa, które podlegają we Włoszech opodatkowaniu podatkiem od firm, prowadzące działalność w dniu wejścia w życie dekretu, mogą wyłączyć z dochodów podlegających opodatkowaniu koszty wynikające bezpośrednio z uczestnictwa w zagranicznych targach. Przepis odnosi się wyłącznie do kosztów poniesionych przez beneficjentów w pierwszym roku podatkowym po roku, w którym dekret DL 269/2003 wszedł w życie (2 października 2003 r.); w konsekwencji w przedsiębiorstwach, których cykl działalności pokrywa się z rokiem kalendarzowym, środek ten wpływa na ustalenie dochodu podlegającego opodatkowaniu za 2004 r. Zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. b) dekretu DL 269/2003 wyłączenie to dodaje się do zwyczajnych odliczeń podatkowych dotyczących kosztów uczestnictwa w zagranicznych imprezach targowo-wystawienniczych, wykazanych w deklaracji podatkowej beneficjenta.
- (7) W odniesieniu do ogólnych zasad odliczania kosztów uczestnictwa w zagranicznych imprezach wystawieniczo-targowych, w oparciu o przepisy art. 108 ust. 2 włoskiego Kodeksu Podatków Dochodowych (TUIR), można wyróżnić koszty reklamy i koszty promocji (łącznie z kosztami wystaw) z jednej strony oraz koszty reprezentacyjne z drugiej. O ile pierwsze z nich można odliczyć albo jednorazowo w roku, w którym zostały poniesione, albo w stałych kwotach w tymże roku i w ciągu następnych czterech lat, o tyle odliczenie kosztów reprezentacyjnych jest możliwe jedynie w jednej trzeciej ich wysokości, także w stałych kwotach, przez okres pięciu lat.
- (8) W odniesieniu do różnych kategorii ewentualnych kosztów związanych z uczestnictwem w wystawach, art. 1 ust. 1 lit. b) dekretu DL 269/2003 stanowi, że zachęty przewidziane w systemie pomocy ograniczają się do wystawiennictwa produktów oraz że kwota

pomocy, zgodnie z systemem, nie obejmuje innych ewentualnych kosztów poniesionych w związku z udziałem w wystawach.

- (9) Władze Włoch zaznaczyły, że omawiana ulga stosowana jest niezależnie od typologii kosztów, które, jak wyjaśniono wyżej, podlegają zazwyczaj różnicowanemu reżimom podatkowym. Włochy uściśliły przy tym, że wszelkie wydatki związane z uczestnictwem w targach są traktowane w ten sam sposób, aby uniknąć trudności z klasyfikacją różnych kategorii kosztów. Artykuł 1 ust. 1 lit. b) dekretu DL 269/2003 wyraźnie jednak wyłącza z kwoty kwalifikującej się do pomocy wydatki na sponsoring, będące częścią wydatków na reklamę, zazwyczaj odliczanych w całości zgodnie z wyżej cytowanym art. 108 ust. 2 TUIR.

III. UZASADNIENIE WSZCZĘCIA POSTĘPOWANIA

- (10) W piśmie z dnia 18 marca 2004 r. wszczynającym postępowanie formalne Komisja uznała, że analizowany środek spełnia kryteria, które pozwalają uznać go za pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE.
- (11) W szczególności Komisja uznała, że w omawianym przypadku system działa wybiórczo, gdyż wydaje się przynosić korzyści jedynie przedsiębiorstwom ukierunkowanym na wystawianie swoich produktów na targach zagranicznych, z wyłączeniem innych rodzajów działalności. A zatem z ewentualnych dobrodziejstw systemu wyłączone są na przykład przedsiębiorstwa włoskie wprowadzające swoje produkty tylko na rynek krajowy, a także przedsiębiorstwa usługowe, przedsiębiorstwa handlujące dobrami nienadającymi się do wystawiania na targach oraz przedsiębiorstwa uczestniczące w targach na terenie Włoch.
- (12) Komisja uznała ponadto, że system pomocy faworyzuje włoskie spółki uczestniczące we wspomnianych targach zagranicznych, umacniając ich pozycję w stosunku do zagranicznych konkurentów, wliczając w to zarówno zagraniczne spółki konkurujące z omawianymi przedsiębiorstwami na rynku włoskim i na rynkach zagranicznych, jak i spółki zagraniczne z siedzibą we Włoszech konkurujące z beneficjentami systemu na rynku włoskim.

⁽³⁾ Patrz: przypis 1.

- (13) W końcu Komisja uznała, że wybiórczy charakter ulg podatkowych nie może być usprawiedliwiony naturą lub strukturą włoskiego systemu fiskalnego ani być uznany za rekompensatę ewentualnych kosztów poniesionych za granicą w związku z uczestnictwem w takich targach, gdyż pomoc taka nie podlega żadnym specjalnym obciążeniom podatkowym lub finansowym za granicą. Nie wydaje się również, by w tym przypadku znajdowało zastosowanie którekolwiek z odstępstw wskazanych w art. 87 ust. 2 i 3 Traktatu WE. Korzyści te są związane z wydatkami niekwalifikującymi się do otrzymania pomocy w oparciu o rozporządzenia dotyczące wyłączeń grupowych lub o wytyczne wspólnotowe; w przypadku rozporządzenia o wyłączeniach grupowych w sprawie pomocy dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), o środki pomocowe na uczestnictwo w targach można się ubiegać tylko wtedy, gdy nie przekraczają one 50 % kosztów kwalifikujących się do pomocy i dotyczą uczestnictwa po raz pierwszy w danej imprezie targowej lub wystawienniczej, podczas gdy analizowana zachęta podatkowa dotyczy wszystkich przedsiębiorstw i wszystkich kosztów związanych z uczestnictwem w jakiegokolwiek zagranicznej imprezie wystawienniczo-targowej.

IV. UWAGI WŁOCH

- (14) W odpowiedzi na ocenę Komisji zawartą w piśmie z 18 marca 2004 r. wszczynającym formalne postępowanie władze Włoch przedłożyły trzy zasadnicze uwagi wykazujące, że analizowany system pomocy nie czyni rozróżnienia między potencjalnymi beneficjentami z różnych sektorów handlu, lecz jest środkiem o zasięgu ogólnym dostępnym dla wszystkich przedsiębiorstw prowadzących działalność handlową.
- (15) Po pierwsze, zdaniem władz włoskich środek ten można zastosować do wszystkich sektorów gospodarki i mogą z niego korzystać wszystkie przedsiębiorstwa podlegające we Włoszech opodatkowaniu podatkiem od firm, pod warunkiem że ponoszą koszty związane z uczestnictwem w zagranicznych imprezach targowych. Władze Włoch podkreślają, że omawiana ulga podatkowa dotyczy również stałych placówek poza granicami kraju. Władze Włoch zaznaczają również, że taka ulga podatkowa jest ściśle związana z kosztami uczestnictwa w zagranicznych imprezach targowych i nie pozwala na nadmierne zachęty podatkowe. Władze Włoch uważają, że system nie promuje uczestnictwa w zagranicznych imprezach targowych jako odrębnej działalności handlowej, ale jako inwestycję dostępną dla wszystkich przedsiębiorstw, które rząd włoski, w ramach ogólnej polityki ekonomicznej, zamierza stymulować. Władze Włoch wyjaśniają wreszcie, że pożytek odnieść mogą stałe placówki poza granicami kraju, jeśli koszty uczestnictwa

w imprezach wystawienniczo-targowych ponosi główna siedziba we Włoszech.

- (16) Po drugie władze Włoch uważają, że omawiany środek nie jest niekorzystny dla przedsiębiorstw, które nie eksportują, a wręcz przeciwnie, skłania je, aby uczestnictwo w tego typu targach uznać za opłacalne. Jeżeli przedsiębiorstwo działa w sektorze wytwarzającym dobra lub usługi nienadające się do handlu ani eksportu, przedsiębiorstwo to nie jest konkurentem dla spółek działających w sektorach wytwarzających wyżej wymienione towary lub usługi.
- (17) Po trzecie władze Włoch podkreślają fakt, że omawiany środek obowiązuje jedynie przez rok i że korzyści, jakich przysparza przedsiębiorstwom biorącym udział w zagranicznych imprezach wystawienniczo-targowych, nie wywołują zatem większych odchyleń w funkcjonowaniu wspólnego rynku.

V. OCENA ŚRODKA

1. Pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE

- (18) Po rozpatrzeniu uwag przedstawionych przez władze Włoch Komisja potwierdza swoje stanowisko wyrażone w piśmie z dnia 18 marca 2004 r. wszczynającym formalne postępowanie, a mianowicie, że system, o którym mowa, stanowi pomoc państwa, ponieważ w sumie odpowiada kryteriom przewidzianym w art. 87 ust. 1 Traktatu WE.
- (19) Po pierwsze, aby środek mógł zostać uznany za pomoc, musi przynosić beneficjentom korzyść polegającą na obniżeniu kosztów, jakie musieliby ponieść w ramach normalnie prowadzonej działalności gospodarczej. Wszystkie przedsiębiorstwa we Włoszech podlegają podatkowi od firm, obliczanym od dochodów netto wynikających z różnicy między przychodami a kosztami prowadzenia działalności, wykazanymi w księgach rachunkowych. System przysparza beneficjentom korzyści ekonomicznej polegającej na zmniejszeniu dochodów podlegających opodatkowaniu o kwotę odpowiadającą kosztom poniesionym na uczestnictwo w zagranicznych prezentacjach, które do celów fiskalnych dodaje się do zwykłych kosztów podlegających odliczeniu od dochodów brutto. Przedsiębiorstwo ponoszące takie koszty zapisuje w swoich księgach odpowiednią korektę ujemną, co skutkuje mniejszym

efektywnym obciążeniem podatkiem od firm poniesionym w omawianym roku podatkowym. Korzyść ta przejawia się zatem w płaceniu niższego podatku w odniesieniu do takiego roku podatkowego, co skutkuje uzyskaniem przez beneficjenta korzyści finansowej.

- (20) W przedstawionych uwagach Włochy zaznaczają, że omawiany system nie przynosi znaczących korzyści beneficjentom na polu konkurencji, gdyż efekty jego działania ograniczają się do rzeczywiście poniesionych kosztów oraz znajdują tu zastosowanie mechanizmy przewidziane przez TUIR także dla innych odliczeń.

- (21) Komisja uznaje jednak, że, jak same władze włoskie przyznały, rozpatrywane odliczenie ma charakter nadzwyczajny w stosunku do zwykłego odliczenia do celów fiskalnych, a zatem powinno być uznane za korzyść zmniejszającą obciążenia normalnie ponoszone przez przedsiębiorstwa podlegające we Włoszech podatkowi od firm. Komisja potwierdza zatem swoją ocenę, zgodnie z którą omawiany system przysparza beneficjentom korzyści ekonomicznej i finansowej polegającej na zmniejszeniu dochodów podlegających opodatkowaniu we Włoszech.

- (22) Po drugie, pomoc musi być świadczona przez państwo lub z zasobów państwowych. Ponieważ Włochy nie zgłosiły zastrzeżeń, Komisja podtrzymuje ocenę dokonaną w chwili wszczęcia formalnego postępowania, zgodnie z którą pomoc ta jest udziałem państwa, jako że polega ona na rezygnacji z dochodów podatkowych normalnie pobieranych przez włoski Skarb Państwa.

- (23) Po trzecie, środek musi być specyficzny lub selektywny, w tym sensie, że faworyzuje „wybrane przedsiębiorstwa i wybrane gałęzie produkcji”. Władze Włoch twierdzą, że środek ten jest dostępny dla wszystkich przedsiębiorstw, które we Włoszech podlegają opodatkowaniu, a które podejmują określone inwestycje promowane przez włoski rząd, zgodnie z celami polityki ekonomicznej, do jakich zmierza omawiany system pomocy.

- (24) Po uważnej analizie Komisja potwierdza, że wprowadzony przez Włochy derogacyjny system odliczeń finansowych jest systemem specyficznym, który faworyzuje jedynie firmy ponoszące określone koszty kwalifikujące się do udzielenia pomocy a związane z uczestnictwem w zagranicznych imprezach wystawienniczo-targowych, zaś wyklucza inne przedsiębiorstwa, które w takich targach nie uczestniczą. Nawet jeżeli, teoretycznie, system jest dostępny dla wszystkich przedsiębiorstw, które z własnej inicjatywy biorą udział w imprezach wystawienniczo-targowych, to w rzeczywistości pomaga on jedynie spółkom działającym w sektorze eksportu i nie jest osiągalny dla innych sektorów gospodarki. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości wsparcie udzielone przedsiębiorstwom prowadzącym działalność eksportową i ponoszącym określone koszty związane z taką działalnością ma charakter selektywny⁽⁴⁾.

- (25) Komisja nie może przyjąć argumentów wysuwanych przez władze Włoch, iż przedsiębiorstw nieprowadzących działalności handlowej i eksportowej nie można porównywać z przedsiębiorstwami prowadzącymi jedynie działalność handlową i że system pomocy miałby charakter ogólny. Komisja uważa, że korzyści wynikające z wyłączenia z podstawy opodatkowania niektórych kosztów specyficznych – jako ograniczone do przedsiębiorstw prowadzących działalność handlową i eksportową i w połączeniu ze zwykłymi odliczeniami podatkowymi – nie mogą zostać uznane za środek ogólny. Komisja podkreśla również, że władze Włoch nie wykazały, iż omawiany środek wynika z natury lub struktury włoskiego systemu podatkowego. W każdym razie korzyści przyznane jego beneficjentom nie są zbieżne z wewnętrzną logiką włoskiego systemu podatkowego i mają charakter nadzwyczajny i tymczasowy.

- (26) Komisja potwierdza, że uznaje omawiany system za system o specyficznym charakterze, gdyż przykładowo pomaga jedynie spółkom, które działają w sektorze eksportu i wystawiają wyroby na zagranicznych targach w przeciwieństwie do przedsiębiorstw usługowych, przedsiębiorstw handlujących towarami nienadającymi się do wystawiania na targach oraz przedsiębiorstw uczestniczących w targach lokalnych.

⁽⁴⁾ Orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 grudnia 1969 r. w sprawach połączonych 6 i 11/69 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej, Zb. Orz. 1969 str. 523; orzeczenie Trybunału z dnia 7 czerwca 1988 r. w sprawie 57/86 Republika Grecka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. 1988, str. 2855, orzeczenie Trybunału w sprawie C-501/00 Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

(27) Komisja potwierdza ponadto początkowe wątpliwości co do faktu, czy wszystkie przedsiębiorstwa, które we Włoszech podlegają opodatkowaniu, w równym stopniu korzystają ze środków pomocowych związanych z uczestnictwem w zagranicznych targach. Władze Włoch potwierdziły, że wśród kosztów, które mogą podlegać omawianej zachęcie podatkowej, są także te poniesione przez stałe placówki poza granicami kraju, które uzyskały niezależność od głównej siedziby w stopniu przewidzianym art. 162 TUIR lub odpowiednimi konwencjami podatkowymi z krajem, w którym taka stała placówka się znajduje.

(28) Włochy utrzymują jednak, że omawiane korzyści mają zastosowanie jedynie w przypadku, gdy, jak przewidziano w art. 1 ust. 1 lit. b) dekretu DL 269/2003, koszty, o których mowa, ponosi bezpośrednio beneficjent włoski. Aby móc skorzystać z odliczenia podatkowego, stałe placówki poza granicami kraju lub zagraniczne filie przedsiębiorstw włoskich zmuszone są do obciążenia wspomnianymi kosztami bezpośrednio siedziby przedsiębiorstwa we Włoszech, co wyklucza *de facto* stałe placówki poza granicami kraju należące do spółek z siedzibą we Włoszech. Komisja stwierdza, że także z tego powodu system nie wydaje się dostępny w równym stopniu dla wszystkich przedsiębiorstw podlegających opodatkowaniu we Włoszech

(29) Na koniec, środek musi wpływać na konkurencję i wymianę między Państwami Członkowskimi. Włochy twierdzą, że środek ten nie wpływa na konkurencję lub, zważywszy na krótki termin funkcjonowania omawianego systemu, jego efekty nie są dla konkurencji znaczące.

(30) Mając na uwadze efekty działania środka, Komisja podtrzymuje ocenę dokonaną w chwili wszczęcia formalnego postępowania. Zgodnie z uznanym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości⁽⁵⁾, do zakłócenia konkurencji wystarczy, aby korzystający z pomocy konkurował z innymi spółkami na rynkach otwartych na konkurencję. W szczególności Komisja przypomina, że działanie omawianego środka zakłóca konkurencję i wymianę handlową pomiędzy Państwami Członkowskimi, gdyż zarówno cel systemu, jak i jego rezultaty mają służyć poprawie warunków handlowych jego beneficjentów w dziedzinie eksportu ich towarów na zagra-

niczne rynki; beneficjentami są zaś spółki uczestniczące w handlu międzynarodowym, w tym w handlu wewnątrzwspólnotowym. Ponadto także środki pomocowe na rzecz eksportu pozawspólnotowego mogą wpływać na handel wewnątrzwspólnotowy i zakłócać konkurencję wewnątrz Wspólnoty⁽⁶⁾.

(31) Komisja nie może przyjąć argumentu ograniczonego wpływu systemu pomocy na konkurencję, ponieważ fakt, że system obowiązuje jedynie przez rok, nie wyklucza możliwości, że przeznaczone na pomoc kwoty były wystarczająco duże, aby znacząco wpływać na określone rynki. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, kiedy beneficjentami systemu są duże przedsiębiorstwa, często biorące udział w licznych targach. Ponadto zważywszy, że kwoty przeznaczone na pomoc nie są limitowane w sensie absolutnym, wysokość kwoty pomocy mogłaby być znaczna. W każdym razie ograniczona kwota pomocy nie wystarczyłaby do wykluczenia możliwości zakłócenia konkurencji i wymiany handlowej pomiędzy Państwami Członkowskimi.

(32) Można przypuszczać, że krótkotrwałość działania systemu nie pozwoli przedsiębiorstwom, które zazwyczaj nie biorą udziału w imprezach wystawienniczo-targowych, na skorzystanie z przewidzianych korzyści, szczególnie jeżeli te przedsiębiorstwa muszą podejmować decyzje o wejściu na nowy rynek. Wydaje się zatem, że omawiany środek jest głównie ukierunkowany na pomoc dla spółek, które już powszechnie biorą udział w imprezach wystawienniczo-targowych, w tym przedsiębiorstw, których głównym celem jest wystawiennictwo wyrobów na targach i które korzystałyby w sposób nadmierny z omawianej zachęty, jako niewyłączone wyraźnie z zastosowania art. 1 ust. 1 lit. b) dekretu DL 269/2003.

2. Legalność systemu pomocy

(33) Władze Włoch wprowadziły w życie system pomocy bez uprzedniego powiadomienia Komisji, a zatem nie przestrzegając obowiązku przewidzianego art. 88 ust. 3 Traktatu WE. W ramach, w jakich środek stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE, został on wprowadzony bez uprzedniej aprobaty Komisji, a zatem ma charakter pomocy niezgodnej z prawem.

⁽⁵⁾ Patrz na przykład: orzeczenie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 kwietnia 1998 r. w sprawie T-214/95 *Het Vleemse Gewest (Region flamandzki) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich*, Zb. Orz. 1998, str. II-717.

⁽⁶⁾ Orzeczenie Trybunału z dnia 21 marca 1990 r. w sprawie C-142/87, *Królestwo Belgii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich*, Zb. Orz. 1990, str. I-959.

3. Zgodność ze wspólnym rynkiem

- (34) W ramach, w jakich środek stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE, zgodność omawianego środka musi być oceniona na podstawie odstępstw wskazanych w art. 87 ust. 2 i 3 Traktatu WE.
- (35) Władze Włoch nie zakwestionowały otwarcie oceny Komisji wyrażonej w piśmie z dnia 18 marca 2004 r. wszczynającym formalne postępowanie dochodzeniowe, zgodnie z którą w omawianym przypadku nie znajduje zastosowania żadne z odstępstw przewidzianych art. 87, ust. 2 i 3 traktatu WE, dzięki którym pomoc państwa może być uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem. Komisja podtrzymuje zatem swoją ocenę wyrażoną już w pkt 25–32 pisma z dnia 18 marca 2004 r.
- (36) Korzyści w omawianym przypadku są związane z kosztami niekwalifikującymi się do otrzymania pomocy na mocy rozporządzeń w sprawie wyłączeń grupowych lub na mocy wytycznych wspólnotowych. W szczególności w odniesieniu do uczestnictwa w imprezach wystawienniczo-targowych, art. 5 lit. b) rozporządzenia Komisji (WE) nr 69/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady *de minimis* (*) (7) stanowi, że o środki pomocowe na uczestnictwo w targach można się ubiegać tylko wtedy, gdy nie przekraczają one 50 % kosztów kwalifikujących się do pomocy i dotyczą uczestnictwa po raz pierwszy w danej imprezie targowej lub wystawienniczej, podczas gdy analizowana zachęta podatkowa dotyczy wszystkich przedsiębiorstw i wszystkich kosztów związanych z uczestnictwem w jakiejkolwiek zagranicznej imprezie wystawienniczo-targowej.
- (37) Odstępstwa przewidziane art. 87 ust. 2 Traktatu WE dotyczące pomocy o charakterze socjalnym przyznawanej pojedynczym konsumentom, pomocy na pokrycie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi i innymi nadzwyczajnymi wydarzeniami oraz pomocy gospodarczej przyznawanej określonym regionom Republiki Federalnej Niemiec nie znajdują w tym przypadku zastosowania.
- (38) Nie znajduje zastosowania także odstępstwo, o którym mowa w art. 87 ust. 3 lit. a) Traktatu WE, dotyczące udzielania pomocy przeznaczonej na ułatwienie rozwoju gospodarczego regionów, w których poziom życia jest wyjątkowo niski lub nie ma wystarczającej liczby miejsc pracy.
- (39) W ten sam sposób omawiany system pomocy nie może zostać uznany za projekt istotny, leżący w interesie całej Wspólnoty lub służący zaradzeniu poważnym problemom włoskiej gospodarki, jak przewidziano w art. 87 ust. 3 lit. b) Traktatu WE. System ten nie ma również na celu promocji kultury i zachowania dziedzictwa, jak przewidziano w art. 87 ust. 3 lit. d) Traktatu WE.
- (40) Na koniec, system pomocy należy ocenić w świetle art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu WE. Artykuł ten przewiduje zezwolenie na pomoc mającą ułatwić rozwój pewnego rodzaju działalności lub pewnych obszarów gospodarczych, o ile przyznane środki pomocowe nie zakłócają warunków wymiany handlowej w stopniu sprzecznym ze wspólnym interesem. Ulgi podatkowe przyznane w takim systemie nie odnoszą się do specjalnego rodzaju inwestycji, w tym związanych z tworzeniem miejsc pracy lub innych konkretnych projektów. Mają one po prostu stanowić zmniejszenie obciążeń, które w normalnym trybie byłyby ponoszone przez zainteresowane spółki w ramach prowadzonej działalności eksportowej i powinny zatem zostać uznane za operacyjną pomoc państwa związaną z eksportem. Zgodnie ze stałą procedurą Komisji takich form pomocy nie uznaje się za zgodne ze wspólnym rynkiem.
- (41) Komisja zauważa ponadto, że nawet gdyby ustalono, iż system pomocy ułatwia rozwój pewnych rodzajów działalności gospodarczej, takich jak internacjonalizacja włoskich przedsiębiorstw, skutkujący zwiększeniem wymiany handlowej, Komisja nie jest w stanie wykluczyć, że takie skutki wymiany między Państwami Członkowskimi byłyby sprzeczne ze wspólnym interesem.

VI. WNIOSKI

- (*) Tekst zawiera błąd rzeczowy. Zdanie to powinno brzmieć w następujący sposób: „W szczególności w odniesieniu do uczestnictwa w imprezach wystawienniczo-targowych rozporządzenie Komisji (WE) nr 70/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw...”. Treść rozporządzenia znajduje się na str. 33, a nie na str. 1 Dz.U. z 13.1.2001, jak błędnie podano w przypisie 7.
- (7) Dz.U. L 10 z 13.1.2001, str. 1.

- (42) Komisja stwierdza, że ulgi podatkowe przyznane w omawianym systemie stanowią operacyjną pomoc państwa, do której nie ma zastosowania żadne ze wskazanych odstępstw, a zatem jest niezgodna ze wspólnym rynkiem. Komisja uważa również, że Włochy przystąpiły w sposób nieuprawniony do realizacji omawianej pomocy.

(43) W razie ustalenia, że pomoc państwa przyznana w sposób nieuprawniony jest niezgodna ze wspólnym rynkiem, naturalną konsekwencją jest zwrot pomocy przez beneficjentów. Poprzez ten zwrot zostaje przywrócona w miarę możliwości konkurencyjność istniejąca przed udzieleniem pomocy.

(44) Nawet jeśli procedura ta została zamknięta przed końcem roku podatkowego, w którym system obowiązywał, a zatem zanim podatek należny od większości beneficjentów nabrał ostatecznego kształtu, Komisja nie może wykluczyć, że spółki te skorzystały już z pomocy w ramach, na przykład, mniejszych zaliczek na podatek w bieżącym roku podatkowym. Komisja zaznacza, że w następstwie wszczęcia formalnego postępowania dochodzeniowego władze Włoch publicznie ostrzegły potencjalnych beneficjentów pomocy przed ewentualnymi konsekwencjami, w razie gdyby Komisja stwierdziła, iż omawiany środek stanowi pomoc niezgodną z wspólnym rynkiem. Komisja uznaje jednak za konieczne, w celu odzyskania pomocy ewentualnie już rozdysponowanej wśród beneficjentów, aby Włochy w ciągu dwóch miesięcy od opublikowania niniejszej decyzji nakazały potencjalnym beneficjentom systemu zwrocenie kwot pomocy powiększonych o odsetki zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE⁽⁸⁾. Jeżeli pomoc została już przyznana w formie obniżenia opłat podatkowych należnych w bieżącym roku podatkowym, Włochy muszą ściągnąć cały należny podatek przewidziany za rok 2004. W każdym razie całkowity zwrot pomocy musi nastąpić najpóźniej do końca pierwszego roku podatkowego następującego po dacie notyfikacji niniejszej decyzji.

(45) Wykorzystując formularz, o którym mowa w Załączniku do niniejszej decyzji, Włochy muszą przekazać Komisji listę beneficjentów zobowiązanych do zwrotu oraz wyraźnie określić działania przewidziane i już podjęte mające na celu natychmiastowy i całkowity zwrot nieuprawnionej pomocy państwa. W ciągu dwóch miesięcy od daty niniejszej decyzji należy także przekazać Komisji wszelkie dokumenty potwierdzające wszczęcie postępowań w celu odzyskania od beneficjentów środków pomocowych przyznanych niezgodnie z prawem (np. okólniki, zarządzenia dotyczące zwrotu itp.).

(46) Niniejsza decyzja dotyczy systemu pomocy jako takiego i musi zostać wdrożona bezzwłocznie, z uwzględnieniem zwrotu środków pomocowych przyznanych w ramach systemu. To nie przesądza jednak o możliwości uznania

części pomocy przyznanej w indywidualnych przypadkach za zgodną ze wspólnym rynkiem, w szczególności w rozumieniu art. 5 lit. b) rozporządzenia o wyłączeniach grupowych w sprawie pomocy dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP),

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

System pomocy państwa udzielanej w formie zachęt podatkowych na rzecz przedsiębiorstw biorących udział w imprezach wystawienniczych za granicą, przewidzianej w art. 1 ust. 1 lit. b) dekretu z mocą ustawy DL 269/2003, który został bezprawnie wprowadzony przez Włochy z naruszeniem art. 88 ust. 3 Traktatu WE, jest niezgodny ze wspólnym rynkiem.

Włochy znoszą system pomocy, o którym mowa w akapicie pierwszym.

Artykuł 2

1. Włochy podejmują wszelkie niezbędne działania w celu odzyskania od beneficjentów środków pomocowych, o których mowa w art. 1, oddanych niezgodnie z prawem do ich dyspozycji.

Odzyskiwanie przeprowadzone jest bezzwłocznie zgodnie z procedurami przewidzianymi w prawie krajowym.

2. Jeżeli pomoc została już przyznana poprzez zmniejszenie wysokości zaliczek na podatek należny za bieżący rok podatkowy, Włochy ściągają całość należnego podatku wraz z potrąceniem przewidzianym na rok 2004.

We wszystkich innych przypadkach Włochy muszą odzyskać należny podatek najpóźniej z końcem pierwszego roku podatkowego następującego po dacie notyfikacji niniejszej decyzji.

3. Odzyskiwana pomoc jest powiększona o odsetki naliczane od dnia, w którym kwoty zostały przekazane beneficjentom, do dnia ich faktycznego zwrotu i obliczane na podstawie przepisów, o których mowa w art. 9, 10 i 11 rozporządzenia (WE) nr 794/2004.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 140 z 30.4.2004, str. 1.

Artykuł 3

W ciągu dwóch miesięcy od daty notyfikacji niniejszej decyzji Włochy informują Komisję o działaniach podjętych w celu jej wykonania, wypełniając kwestionariusz załączony do niniejszej decyzji.

W terminie, o którym mowa w akapicie pierwszym, Włochy:

- a) nakazują wszystkim beneficjentom środków pomocowych wymienionych w art. 1 zwrot przyznanych niezgodnie z prawem kwot pomocy powiększonych o odsetki;

- b) przekazują Komisji wszelkie dokumenty potwierdzające wszczęcie postępowań w celu odzyskania od beneficjentów środków pomocowych przyznanych niezgodnie z prawem.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Włoskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 grudnia 2004 r.

W imieniu Komisji

Neelie KROES

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Informacje dotyczące wykonania decyzji Komisji w sprawie pomocy państwa C 12/04 udzielonej przez Włochy w formie zachęt podatkowych dla spółek biorących udział w zagranicznych imprezach wystawienniczych**1. Całkowita liczba beneficjentów i łączna kwota środków pomocowych podlegających zwrotowi**

1.1. Należy podać sposób, w jaki zostanie obliczona kwoty pomocy podlegającej zwrotowi od poszczególnych beneficjentów:

— kapitał,

— odsetki.

1.2. Łączna kwota bezprawnie przyznanej pomocy podlegającej zwrotowi (ekwiwalent dotacji brutto, ceny...), przyznanej w ramach systemu.

1.3. Łączna liczba beneficjentów, od których należy odzyskać bezprawnie środki pomocowe przyznane niezgodnie z prawem w ramach systemu.

2. Działania planowane i już podjęte w celu odzyskania pomocy

2.1. Należy opisać szczegółowo, jakie działania zostały już podjęte i jakie działania są planowane w celu przeprowadzenia natychmiastowego i skutecznego odzyskania pomocy. Należy też wskazać podstawę prawną takich działań.

2.2. Kiedy zostanie zakończone odzyskiwanie przyznanej pomocy?

3. Informacje dotyczące poszczególnych beneficjentów

W załączonej tabeli należy podać dane dotyczące każdego beneficjenta, od którego należy uzyskać zwrot pomocy bezprawnie udzielonej w ramach systemu.

Nazwa beneficjenta	Kwota pomocy udzielonej niezgodnie z prawem (*) Waluta: ...	Zwrócona kwota pomocy (°) Waluta: ...

(*) Kwota pomocy oddanej do dyspozycji beneficjenta (wyrażona w ekwiwalencie dotacji brutto; ceny...).

(°) Kwota brutto zwrócona (wraz z odsetkami).